

Charles den Tex
Cel

2009
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

1. Bellilog 20.07.06

Ik ben post-alles. Post-ik, post-multinational, post-moraal, post-wij, post-pizza (nooit meer een quattro stagioni, alsjeblieft!), post-neo-con, post-derde-weg, post-nieuwe-zakelijkheid, post-cuvée-prestige, post-voetbal, post-nataal (spreekt voor zich), post-marketing, post-informatie, post-spiritueel en post-Marlboro. Ik ben zelfs post-post, want ik ontvang alleen ongeadresseerd reclaimedrukwerk, een soort pre-historische spam, en afschriften van rekeningen die ik twee dagen eerder al via internet heb gekregen. Maar een echte brief, op briefpapier uit een doos, in een bijpassende envelop, met een aanhef en handgeschreven gedachten, wensen, verhalen en liefde – die heb ik nog nooit ontvangen. En ik ben post-Jessica. Dat blijft zo. Als je alles verliest, blijft er veel te veel over. De wereld is nog net zo vol. Voller zelfs. Producten en merken. Mensen. Groepen. Meninge. Alles wordt meer. Post-dat moet ik nog worden. Je kunt dingen goed doen of niet. Veel meer is er niet. Vandaag ben ik post-Hamburg. Tweeënhalve week factfinding voor een klant in de zware agrisystemen. Waanzinnige chiptechno in grote apparaten met veel slangen en haken en andere oversized stalen onderdelen. Die dingen doen alles voor je: maaien, melken en mest wegwerken. Complete fabrieken op wielen.

Met de Mega Dominator en Big Pack kun je honderden hectaren land bedwingen. Morgen presentatie: strategisch communicatieplan ter voorbereiding van overname. Je bent adviseur of niet. Even geen Second Life. First Life heeft me nodig. Achter elkaar door, uit de trein naar kantoor, presentatie uitwerken, in de auto en in één keer door naar Staphorst, want daar zitten ze. Daarna kan ik pas naar huis. Beetje veel wel, maar het gaat om vijf nullen, en ik ben nog niet post-factuur.

2. Zo'n mooie dag

De auto voor mij reed tachtig en leek even te stui-teren, alsof hij de hik had. Ik zag het niet goed, want op datzelfde moment piepte mijn telefoon. Bericht van Gijs, uit Amerika. Mijn compagnon zat al bijna een maand in Atlanta, waar hij aan een fusieadvies voor een multinational in zakenreizen werkte. Heel wat anders dan landbouwwerktuigen, al was het alleen maar door het gemak waarmee vliegtickets werden geregeld. Tegen inkoopprijs was businessclass opeens niet meer overdreven. Dat soort gedachten kwamen in me op terwijl ik me vooroverboog om het sms'je te lezen. Het moest daar nog midden in de nacht zijn, bedacht ik. Gijs werkte laat. Ik staarde

even naar het schermpje, door het invallende zonlicht was het niet te lezen.

Straks, dacht ik. Tijd genoeg. Ik reikte met mijn rechterhand naar het toestel om het bericht weg te drukken. Mijn vinger haalde het knopje niet. De achterkant van de auto voor me begon te schuiven. De bestuurder probeerde te corrigeren, maar wat hij deed had een averechts effect. De auto draaide half om zijn as, stuiterde nog een keer en sloeg over de kop. Pal voor me.

Tijd om te begrijpen wat er gebeurde, had ik niet. Ik reageerde instinctief. Beelden zetten zich onmiddellijk om in handelingen. Ik zag en deed. Mijn handen en voeten namen eigen beslissingen. Mijn hart pompte, mijn longen zogen en bliezen, harder dan ik kon bijhouden. Mijn lichaam redde zichzelf, ik draaide weg van de schuivende en tollende auto voor me, ergens heen. Mijn ogen schoten heen en weer, van de naderende klap naar de weg, naar de spiegel, links, auto, spiegel. De auto voor me raakte iets hards, kantelde, schoof op zijn zijkant over het asfalt, een vonkenregen spoot onder het plaatstaal vandaan. Mijn ogen waren overal tegelijk. Ik hing aan mijn stuur om de crash te ontwijken. De motorkap van de auto voor me sprong open en door de enorme krachten scheurde hij af. Ik keek naar het stuk staal dat door de lucht vloog en zag tegelijkertijd de zon

door de bomen en de stille provinciale weg. Als een droom, een magisch-realistisch schilderij: *Plaatstaal in de ochtend*. Ik rukte mijzelf los uit het beeld en trapte met mijn hele gewicht op de rem. Gillende banden op het wegdek, mijn handen zo hard om het stuur geklemd dat ik ze even later nauwelijks meer los kon krijgen. De motorkap kwam recht op mij af, traag leek het, in moordende slowmotion. Ik keek links, rechts, zag in de verte een motorrijder, die net om de volgende bocht verdween. De weg was leeg. Ik draaide de andere kant op, weg van het gevaarte. De kap schraapte met een snijdende slag langs mijn auto. Ik voelde het staal van het portier krullen, alsof er een vel vanaf werd getrokken. De auto voor me ploegde door de berm en kwam met een enorme dreun tegen een betonnen paal tot stilstand. Het glanzend blauwe plaatwerk verloor zijn vorm, verkreukelde, verfrommelde. Op nog geen tien meter afstand. De paal trilde, wankelde en brak. Langzaam zakte het betonnen gevaarte naar beneden, dwars over de restanten van de auto heen. Ik moet de klap hebben gehoord, maar ik kon me er later niets van herinneren. Het was alsof het hele ongeluk zich in stilte had afgespeeld.

Mijn auto stond schuin in de tegenoverliggende berm, met de neus in de richting van het ongeluk.

De weg was leeg, iets wat ik al jaren niet meer had gezien in Nederland. Waarom ik daaraan moest denken, weet ik niet, maar ik staarde niet-begrijpend naar het samengeperste wrak aan de overkant. Uit niet meer herkenbare delen kringelde rook naar boven, waarschijnlijk uit het motorblok, maar omdat het frame zo verbogen was, leek het pluimpje van de achterbank te komen. Een klein wit wolkje, draaiend in het licht. Even had het iets idyllisch. Gevangen in een moment van stilte, want er gebeurde niets. Helemaal niets. Er bewoog niemand. Ik zag de dingen om me heen, het dashboard, mijn koffertje, mijn mobiele telefoon in de houder. Niet meer dan tien meter tussen mijn eigen auto en het wrak. Zo dichtbij, zo ver weg. Door de versplinterde ruiten zag ik een man achter het stuur, hangend in de veiligheidsgordel. Van een afstand zag zijn hoofd er nog heel uit, maar de auto was met zo veel kracht verwrongen dat daarin niets meer in leven kon zijn. De ochtendzon scheen ongehinderd naar binnen, prachtig licht, betoverend bijna. Het was een ochtend zoals je die elke dag zou willen, eind juli, zomer in volle gang, alle kleuren groen aan de bomen en overal om je heen die geladen stilte, boordevol leven dat nog geen weet heeft van het volgende seizoen.

Ik keek.

Gedachten flitsten door mijn hoofd, stomme dingen:

de afspraak die ik niet ging halen, de tijd, vijf voor half tien, de presentatie, maar ik kon geen enkele gedachte lang genoeg vasthouden om er iets mee te doen, als dat al nodig was. Het ongeluk was als een enorm gewicht dat alles naar zich toe zoog. Het vulde de tijd, de lucht en de ruimte. Nergens zat nog een opening waar de toekomst door naar binnen kon. Hier hield het op. Met trillende vingers toetste ik het alarmnummer op mijn mobiel en meldde het ongeluk. Politie en ambulance werden gewaarschuwd. ‘Blijft u aan de lijn’, zei de vrouw.

Het dunne rookwolkje verdween langzaam, de stoom loste op en even later was er niets meer te zien. Kleine geluidjes, wat gesis en gepruttel, kreunend staal, doorbraken de stilte. Samen met de vogels. Ik haalde het telefoontje uit de houder en stapte uit. Terwijl de vrouw tegen me bleef praten, geen idee meer waarover, liep ik langzaam naar de auto. Hoe dichterbij ik kwam, hoe groter de ravage bleek. Pas toen ik er vlakbij stond, zag ik dat er van de binnenruimte bijna niets meer over was. Door de klap tegen de betonnen paal was de wereld gereduceerd tot de samenvatting ervan. Binnenin zaten twee mensen, de chauffeur en een man achterin. In oneindige stilte lagen ze tussen de verwrongen carrosserie, hun handen vastgelopen in vergeefse pogingen iets tegen te houden. Iets te redden. Wat dan ook.

Rond de auto was een ravage van gebroken glas, stukken kunststof en staal. Spullen die uit de auto waren geslingerd. Papieren, losse vellen, dwarrelden in een zachte bries. Ik raapte er twee op, zomaar, een reflex. Er lag een ruitenkrabber, een sponsje, een pen. Ook die raapte ik op. Pennen laat je niet liggen. Waarom weet ik niet. Ik keek naar het wrak. De voorruit was in honderdduizenden kleine scherven uiteengespat en door de opening stak een deel van het dashboard naar buiten.

Ik rook olie en vet en een vleugje benzine, alsof ik in een garage stond. Daartussen dreef de weeë geur van bloed.

‘Bent u daar nog?’ vroeg de vrouw.

‘Ja.’

‘Ambulance en politie zijn onderweg en kunnen elk moment bij u in de buurt zijn’, zei de vrouw. ‘Het is belangrijk dat u kalm blijft.’

‘Alles is belangrijk’, zei ik.

‘Dat klopt.’

‘En ik ben kalm.’

‘Goed zo.’

In de verte klonken sirenes, lange messen door de lucht.

Zo’n mooie dag.

3. Een soort afhaalpizza

‘U was alleen? Was er niemand in de buurt? Een auto die de andere kant op reed, bijvoorbeeld? Of iemand die nog voor de verongelukte auto reed?’
‘Er was een motor. Een heel eind verder. Te ver weg.’
‘Oké.’ De agent schreef en dacht na. ‘En wat was uw relatie tot de inzittenden van de verongelukte auto?’
De vraag drong niet direct tot me door. Ik zat naast de agent in de politie-auto. In mijn handen had ik nog steeds de pen die ik had opgeraapt. Gedachteloos stopte ik hem in mijn zak en ik keek naar buiten. De zon bleef maar stralen. Aan de overkant van de weg waren brandweer en hulpdiensten bezig het wrak van de auto open te snijden, zodat ze de lichamen konden bevrijden. Vreemde gedachte: lichamen bevrijden. Over welke vrijheid ging het eigenlijk? Ik zag de inspanning van mensen die alles op alles zetten. ‘Zijn ze dood?’ vroeg ik. Ik kon niet verder denken voordat ik zekerheid had, voordat ik wist of de hulp nog op tijd was of niet. Vreemd, want in mijn achterhoofd wist ik wat het antwoord was. Ik had naast de auto gestaan, ik had met eigen ogen de ravage gezien. Toch moest ik het vragen.
De agent volgde mijn blik naar buiten en gaf geen antwoord. Hij knikte en herhaalde zijn vraag. ‘Wat was uw relatie tot de inzittenden?’

‘Geen.’ Pas op dat moment beseftte ik wat hij vroeg. ‘Hoe komt u erbij dat ik een relatie zou hebben met de inzittenden van die auto?’

‘Nou, u was kennelijk samen op pad. De enige twee auto’s op deze weg.’

‘Wij reden op dezelfde weg op hetzelfde tijdstip.

Meer niet. Dit is een openbare weg. Toch?’

De agent negeerde mijn vraag. ‘Dus geen relatie?’ herhaalde hij.

‘Nee.’

‘Dat u hier reed, was toeval?’

‘Ja. Ik was op weg naar een afspraak.’

Weer negeerde hij mijn opmerking en hij keek in zijn aantekeningen. ‘En u weet niet wie er in die auto zit?’

‘Hoe zou ik dat moeten weten?’ Langzaam begon mijn ergernis het te winnen van mijn verbazing.

Waar was deze man op uit? Wat waren dat voor vragen? ‘Waarom denkt u dat ik weet wie er in die auto zit?’

Hij reageerde niet en keek weer in zijn aantekeningen. Het was een herhaling van zetten. Onverstoorbaar werkte de agent zich door een reeks vragen en steeds wanneer hij klaar leek, begon hij opnieuw. Naam, geboortedatum, auto, kenteken, wat ik hier deed, of er andere getuigen waren, wat ik had gezien. In willekeurige volgorde. Onderbroken door vragen die ik wel begreep, maar die totaal ongepast leken.